

İBRÂHÎM GÜLİSTÂN'IN DER BÂR-İ YEK FURÛDGÂH ADLI KISA ÖYKÜSÜ

MALİK UĞUR DADAK*

Özet: Bu çalışmada İranlı yazar, sinemacı ve fotoğrafçı İbrahim Gülistan'ın hayatı ve *Med û Mih* adlı hikâye mecmuasında yer alan *Der Bâr-i Yek Furûdgâh* adlı kısa öyküsü kahramanlar, olaylar ve yazarın kullandığı anlatım teknikleri açısından incelenmiş, ayrıca bahsi geçen öykünün çevirisine de yer verilmiştir. Bu çalışma hazırlanırken, eserin 1367/1988 yılında Meyhen Yayınevi tarafından Tahran'da hazırlanmış baskısı incelenmiştir; söz konusu hikâyelerden alınan örneklere yapılan göndermeler, alıntılarının sonuna sayfa numarası eklenerek yapılmıştır.

Anahtar Kelimeler: İbrâhîm Gülistân, Medcezir ve Sis, Bir Havaalanı Barında.

DER BAR-I YEK FURUDGAH BY IBRAHIM GULISTAN

Summary: This study has dealt with Ibrahim Gulistan's life and his short story *Der Bar-i Yek Furudgah* in the work of *Mad va Mih*. Information has been given about his short story *Der Bar-i Yek Furudgah* in terms of characters, events, narrative techniques that the author used. In this study, Tehran edition of *Mad va Mih* is used which is printed by Meyhen Publishing House in 1988. And there is Turkish translation of *Der Bâr-i Yek Furûdgâh* in the end of the study.

Key Words: Ibrahim Gulistan, Mad va Mih, Der Bar-i Yek Furudgah.

Hayatı

İbrâhîm Gülistân, İran'da etkisi büyük bir alanı kapsayan Meşrutiyet Dönemi sonlarında dünyaya gelmiştir. İranlı hikâye yazarı, mütercim ve film yapımcısıdır. Bunların dışında baba mesleği olan gazetecilik ile de ilgilenmiş fotoğrafçılık, radyoculuk ve yönetmenlik tecrübesine de sahip bir kişidir. İbrâhîm Gülistân, Mihr Ay'ının 22'sinde 1301/1922 yılında Şiraz'da dünyaya gelmiştir. Din ile iç içe olan okur-yazar bir ailenin çocuğudur. Babası "Gülistân Gazetesi"nin müdürü ve dedesi bir din adamıdır. İbrâhîm Gülistân ilköğretim ve liseyi doğduğu şehir olan Şiraz'da tamamlamış, üniversite eğitimini de Tahran Üniversitesi'nde edebiyat alanında okumuştur.¹

* Arş. Gör., Dicle Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Doğu Dilleri ve Edebiyatları Bölümü, Fars Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı.

¹ Muhammed Şerîfî, *Ferheng-i Edebiyyât-i Fârsî* (4.Baskı), İntişârât-i Muîn, Tahran 2011., s. 1216.

İbrâhîm Gülistân öğrencilik yıllarında İran'daki halkçı parti Tudeh'e² üye olmuştur. Partide, gazete, dergi ve tercümanlık işleriyle ilgilenmiştir. Sonraki zamanlarda parti faaliyetleri için bir yıllığına Mazenderan'a gitmiş ancak bazı parti üyelerinin yöntem ve davranışlarındaki ihtilafları nedeniyle partiyle olan ilişkisini kesip Abadan'a giderek petrol şirketi yayınları idaresinde radyoculuk, televizyonculuk, fotoğrafçılık ve gazetecilik gibi işlerle meşgul olmuştur. Daha sonra petrol şirketi aracılığıyla Tahran'a atanmış ve söz konusu tecrübelerini burada da kullanmıştır. Sonunda petrol şirketinin de yardımıyla "Gülistan Film Stüdyosu"nu kurmuştur. Bu yardımın karşılığını ileride yapacak olduğu işlerden kazandığı parayla ve şirket için bazı belgeselleri hazırlayarak ödeyecektir. Bu gelişmeleri takiben sinema ve belgesel yapımında oldukça parlak işlere imza atmaya ve edebiyatta olduğu kadar bu alanda da adından söz ettirecek başarılı eserler ortaya çıkarmaya başlamıştır. O dönemlerde Furûğ-i Ferruhzâd, Gülistan Stüdyosunda çalışmaya başlamış ve sinemacılıkla uğraşmıştır. Gülistân, 1979 yılındaki İran İslam Devrimi'nden³ sonra İngiltere'ye gitmiştir.⁴

İbrâhîm Gülistân İran'da yazarların yönlerini batıya döndükleri, Meşrutiyet'in etkisinin görüldüğü zamanlarda yetişen şahıslar arasında yer alır. O, Ernest Hemingway ve William Faulkner gibi batılı yazarların takipçisi olmuş ve büyük ölçüde bu yazarların üslup ve tekniklerinden etkilenmiştir. Ayrıca Gülistân da Hidayet ve Çûbek'in ardından soyut zihinsel öyküler yazmıştır. Gerçekliği geleneksel gerçekçilerin tarzında düzenli bir şekilde ardına gelen ve öyküyü belirli bir alanda geliştiren olaylar şeklinde tasvir etmeye ilgi duymaz; bunun yerine modern öykücülerin tarzında şimdiki zamanın sınırlı gerçekliğini alarak onun aralığından daha uzun bir geçmiş anlatır.⁵

İbrâhîm Gülistân, dünyaya bir çocuk hassasiyetiyle bakar. Onun hikâyelerinin esas mekânı kendi zamanı ve kendi dönemidir. Söz konusu yazarın eserlerini okumak, onun "dönemindeki çevrenin su ve havasını" ve de o çevredeki insanların temel özelliklerini ve davranışlarını bize tanıdık kılar. O, kendi çevresine nispetle hassas ve ince bir insan olduğu için kusurları,

² Tudeh: 1941 yılında İran'da kurulan komünist partinin adı. Tam ismi İran Kitlelerinin Partisi'dir.

³ İran İslam Devrimi: 1979 yılında İran'ın Muhammed Rıza Pehlevi liderliğindeki bir anayasal düzenden, Ayetullah Ruhullah Humeyni yönetiminde, İslam hukuku ve Şii Mezhebi görüşlerini esas alan Şeriat Cumhuriyeti kurulmasına dönüşen hareketin adıdır.

⁴ Şirzâd Tâyifî, Alırıza Pürşabânân, "İbrahim Gülistan, Pâyegozâr-i Nesr-i Novin" [Yeni Nesrin Kurucusu İbrahim Gülistan], *Fasıl-nâme-yi Tahassus'u Sebķşinâs-i Nazm û Nesr-i Fârsî*, Yıl:3, Sayı:2 1389 hş., s. 110.

⁵ Hasan-i Mir Âbidîni, , *İran Öykü ve Romanının Yüzyılı*, (çev. Derya Örs), Nüsha Yayınları, Ankara 2002, I, s. 194-195.

çelişkileri ve çirkinlikleri görür, rahatsız olur ve onları hikâyelerine yansıtarak herkesi bu kapsamlı felaketler hakkında bilgilendirme amacı taşır.⁶

Gülistan hem edebi hem de film yapımcılığındaki çalışmalarıyla yaşadığı döneme ışık tutmuş, bu çalışmalarıyla kendi döneminde çeşitli gelişmelere, modernleşme çabalarına, kısa öykücülüğün ilerlemesine öncülük etmiş ve hem kendi zamanındakilere hem de kendisinden sonra gelen nesillere bu konularda yeni yollar açmıştır. Özellikle kısa öykücülük ve belgesel film yapımcılığındaki eserleri söz konusu alanlarda Gülistân'ın isminin çokça zikredilmesinin sebeplerinden olmuştur. İbrâhîm Gülistân başarılı ve uluslararası camialarca ödüle layık görülen işlere imza atmayı başarmıştır. Gülistân'ın, Furûğ-i Ferruhzâd yönetmenliğinde hazırladığı Hâne siyâh est (Ev Karadır) filmi Cannes Film Festivali'nde, Yek Âteş (Bir Ateş) ve Teppehâ-yi Mârlık (Mârlık'ın Tepeleri) belgesel filmleri de Venedik Film Festivali'nde sanatçısına ödüller kazandırmış filmlerdir.

İbrâhîm Gülistân'ın *Der Bâr-i Yek Furûdgâh* adlı kısa öyküsünü şu şekilde özetlemek mümkündür:

Bir Havaalanı Barında adlı öykü Gülistân'ın *Medcezir ve Sis* adlı hikâye mecmûasının son öyküsüdür. Öykü, bu mecmûadaki diğer iki öykünün tersine bir kısa öykü örneğidir. Öykünün adından da anlaşılacağı üzere olaylar bir havaalanı barında geçmektedir. Bu mekân hikâyenin esas mekânıdır. Anlatılanlar tek bir merkezi kişiye bağlı olarak başlayıp geliştiği, dallanıp budaklanmadığı ve karmaşıklıktan uzak olduğu için öykü tek zincirli olay örgüsüne sahiptir. Öyküde kendisi hakkında tanıtıcı bilgi verilmeyen, yalnızlığa mahkûm ve bu hikâyenin olay örgüsüne yakıştırılmış biçimde sarhoş olan birinin bir havaalanı barında tükettiği zamanının hikâyesi anlatılır. Hikâye neredeyse bütünüyle bu sarhoş adam ile barmenin karşılıklı konuşmalarından ibarettir. Öykü, sarhoş kahramanın havaalanı barına gelip barmenden içecek sipariş etmesiyle ve barmenin de müşterisine cevap vermesiyle başlar. Sarhoş adamın kafası karışıktır. İçinde bulunduğu yalnızlıktan kurtulmak için barmenle sohbet eder. Sürekli barmeni bir yerde gördüğünü vurgular. Onunla savaş zamanlarında Kahire'de karşılaşmış olabileceğini söyler ancak bu durum yanlıştır çünkü barmen o zamanlar Singapur'da olduğunu, daha sonra da hapse düştüğünü söyler. Adam kendi fikrinde ısrarcıdır fakat barmen Kahire'ye hiç gitmemiştir. Bu konuşma dizisiyle ortak bir noktaya ulaşılamaz. Bu bölümde geçen Kahire ve Singapur gibi yerler hikâyedeki tali mekânlardır.

⁶ Beyrek, Hasan Ekberî, "Rivâyât-i Vâk'igerâ der Âsâr-ı Dâstânî-yi İbrâhîm Gülistân" [İbrâhîm Gülistân'ın Hikâyelerinde Realist Anlatı], *Târîh-i Edebiyât*, S. 62, 2009, s. 17.

Öyküde zaman hakkında kesin ifadeler çok azdır. Olaylar oluş anında okuyucuya aktarılmaktadır. Savaş zamanı, savaş sonrası, ikinci vakitleri gibi ifadelerle zaman kavramına değinilmiştir. Sarhoş müşteri, savaş zamanından bahsederken aradan yirmi beş yıl geçtiğini hatırlar ve zamanın bu kadar çabuk geçmesinden yakınıdır. Bu durum hikâyede şöyle geçer:

Adam dedi ki: “Yirmi beş yıl önceydi. Yirmi beş yıl. Bak ne çabuk geçti!” (s. 199)

Sarhoş müşteri barmenle sohbeti esnasında diğer müşterileri ve etrafında olup bitenleri de izler. Bazen müşteriler hakkında yorum yapmaktan geri durmaz. Bütün bunlar yaşanırken havaalanında sık sık uçuş saatleri ve uçuş kapılarıyla ilgili bilindik anonslar yapılır fakat adam neredeyse hiç birini umursamaz. Barmen, adamı bu konuda uyararak şöyle der:

“Hangi uçuştasın? Tam olarak nereye gideceksin? ...”

“Burada oturup kalmayasın, dikkat et.”(s. 206)

Hikâyede anlatılan ve yaşanan olayların sürekli olarak hikâye atmosferini geliştirmeye kaynaklık ettiği görülür. Bardaki müşteriler, müşterilerin siparişleri, havaalanındaki yolcuların koşturmacaları ve yapılan anonslar mekân kavramıyla birlikte hikâye atmosferini destekler ve güçlendirir. Yazar bütün bunlarla okuyucunun zihninde tam bir havaalanı tasviri yaratır ve okuyucuyu hikâyenin içine çeker.

Şahıs kadrosu açısından hikâyeyi incelediğimizde asıl kahramanların sarhoş müşteri ile barmenden başkası olmadığını görürüz. Bu iki karakter hikâyenin tamamında yer alırlar. Bardaki müşteriler, sarhoş müşterinin geçmişten hatırladığı uçak uçuran adam ve havaalanındaki yolcular da yardımcı karakterleri oluştururlar.

İlerleyen bölümlerde hikâye sarhoş müşterinin bir hatırasıyla genişletilmeye çalışılır. Bu hatıra, sarhoş müşterinin evinin arkasındaki boş arazide kendi yaptığı uçağı uçuran birinin yaptıklarından hatırında kalanlardır. Daha sonra tekrar havaalanındaki duruma dönülür. Sarhoş müşteri hikâye boyunca etrafında olup bitenlerle de ilgilenir. Yolcuları inceler. Kendisinin yolcu olup olmadığı konusunda bir kaniya varmak güçtür. Barmen onu bu konuda birkaç kez uyarır ama o, bu durumu umursamaz. Hikâye, sarhoş adamın etrafını izlemesi, bunları yorumlaması ve barmenle bu konuda konuşmaya çalışmasıyla son bulur.

İbrâhîm Gülistân bu öyküde neredeyse tamamen konuşma dilini kullanmıştır. Okuyucuyu olayların içine çekebilme, öykü atmosferi okuyucuya daha iyi hissettirebilme ve karakterlerin özelliklerini daha iyi kavrayabilmek için bu yola başvurmuştur. Bu yolla öyküdeki gerçeklik olgusu

güçlenmiştir. Buna rağmen elbette dikkatli bir okuyucu öyküdeki gerçekliğin ne kadarının gerçek ne kadarının itibari olduğunu anlayabilir.

ÖYKÜNÜN ÇEVİRİSİ

BİR HAVA ALANI BARINDA

Adam kapının kenarında, masanın sonunda oturmuştu.

Dedi ki: “Bir bira.”

Barmen dedi ki: “Yanında bir şey ister misin?”

Adam dedi ki: “Hayır.” Sonra dedi ki: “Neden olmasın?” Ve daha sonra da dedi ki: “Ne?”

Barmen dedi ki: “Sandviç.”

Adam dedi ki: “Sandviç nedir?”

Barmen dedi ki: “Sandviç.” Ve seçimi adama bıraktı. Adam bir cevap vermedi. Bar masasının üzerindeki ıslaklığa gözü takıldı, sonra eliyle orayı silip kuruttu. Barmen dedi ki: “Peynir, dil, yumurta, domates, salatalık turşusu, sosis... Her ne istersen.”

Adam şaşkın, dalmıştı. Barmen fiçinin musluğunu çevirdi ve kadehe dökülen bira köpüklendi. Kadehi adamın önüne bıraktı. Dedi ki: “Hepsini içme.”

Adam dedi ki: Ben seni nerede... ?” ve düşündü. Tekrar dedi ki: “Ben seninle ilk kez...” ve düşündü. Yeniden dedi ki: “Ne kadar düşünsem de...” Ve tekrar çabaladı hatırlamak için.

Barmen gitmişti diğerlerinin yanına. Bu tarafta birkaç müşteri hesaplarını ödeyip gitmişlerdi ve birkaç yeni müşteri masanın önünde oturmuşlardı. Barmen kendi işiyle meşguldü. Adam öylece düşünmekteydi. Anons iki kez tavan arasından dedi ki “Falan yere gidecek yolcular, falan uçuş bir an önce falan numaralı kapıya müracaat etsinler.”

Adam dedi ki: “Ben seni savaş zamanı mı görmüşüm?”

Barmen dedi ki: “Duydun mu dediğini? Dikkat et, birden burada kalmayasın”

Adam dedi ki: “Kahire?”

Barmen dedi ki: “Kahire mi?”

Adam dedi ki: “Kahire. Savaş zamanı. Savaş zamanı Kahire’de mi seni gördüm?”

Barmen dedi ki: “Ben Kahire’de değildim.”

Adam dedi ki: “Batı çölünde? Tripoli’de? Bizeret’de?”

Barmen gitti pipo için yeni müşterinin yanına. Müşteri salata ve balık siparişi verdi, yüksek taburenin üzerine oturdu ve barın arkasındaki aynada kendi yansımasına baktı. Barmen gitti biraz salata doldurdu tabağa, bıraktı pipo için adamın önüne ve sonra, gitti bıçağı tütsülenmiş akik renkli balığın yanına götürdü, (balığı) kesti. Adam onu izliyordu. Dedi ki: “Yirmi beş yıl önceydi. Yirmi beş yıl. Bak, ne çabuk geçti!”

Barmen ince bir yaprak kesti.

Adam dedi ki: “Evet?”

Anons tekrar falan yere gidecek yolcular falan numaralı kapıya müracaat etsinler dedi. Barmen akik renkli ince soğuk dilimleri müşterinin önüne koydu.

Adam dedi ki: “Siman garip bir şekilde gözüme tanıdık geliyor.” Ve düşündü. Sonra dedi ki: “Belki de Irak?”

Barmen dedi ki:”Irak mı?”

Adam dedi ki: “Sonra ben Irak’a gönderildim. Gönderildim Hanekin’e. Ne komik bir isim. Ne komik bir yer. Belki de bana göre. Belki de Irak’ta gördüm seni, ne dersin?”

Barmen alaycı bir tavırla dedi ki: “Yine savaş zamanında mı?”

Adam ümitlenerek anlık bir sevinçle dedi ki: “Savaş zamanı, evet, evet.”

Barmen dedi ki: “Hayır, savaş zamanı ben ilk başta tamamen Singapur Garnizonu’ndaydım sonrasında da tamamen hapishanede.”

Adam üşüdü, gözlerini kıstı, şaşırды ve düşündü. Sonra dedi ki: “Ama siman gözüme çok tanıdık.”

Barmen dedi ki: “Hiçbir zaman ne Hanekin--- ‘Hanekin mi dedin?’ --- Hayır, ne Hanekin’deydim ne de Kahire’de. Irak’ta da bulunmadım.”

Adam ısrarcı ve şaşkın biçimde barmenin yüzüne baktı. Barmen dedi ki: “Bunlardan biri senin için değil miydi?” Ve tavanı işaret etti. Sonra dedi ki: “İyi dinle.”

Adam dedi ki: “Savaştan sonra ne?”

Barmen gitti yeni oturan müşterinin yanına. Müşteri omlet ve domuz budu istedi.

Adam kendi kendine sesli biçimde “Nereye? Nereye?” dedi ve oturmayı bekleyen yeni müşteriye döndü. Anons yeniden, başka bir yere gidecek olan diğer yolculardan falan numaralı kapıya gitmelerini istedi. Adam başını çevirdi, birkaç kişinin gittiğini, birkaç kişinin kalktığını ve salonun ortasındaki aşağı inen merdivenlere doğru yürüdüğünü gördü. Salonun ortasında ara ara birkaç korkuluk sırası vardı. Her biri merdiven boşluklarının koruyucusuydu. Merdivenler numaralıydı. Numaralar merdivenin sonundaki çıkış kapısının işaretiydi ve her bir kapının önünde misafirleri her uçağın merdiveninin dibine kadar götürmek için bir araç beklemekteydi. Adam gördü nasıl merdivene doğru gidiyorlar. Salonun uzaklığı ve gürültüsünde onların gidiş sesleri kayboldu ve sanki susmuş, uykuda ilerliyorlardı ve basamak basamak aşağı iniyorlardı. Adam, basamak basamak aşağı inişlerini görüyordu ve sonra gözden kayboldular. Dedi ki: “Peki nereye?”

Domuz budu beklemekte olan müşteri “Afedersiniz?” dedi.

Adam ilgilenmedi. “Savaştan sonra ne?” dedi.

Öylece domuz budu ve omlet beklemeye koyulan adam dedi ki: “Afedersiniz?”

Adam ona baktı. Barmen yumurtayı ve eti yeni müşterinin önüne koyuyordu, adama baktı. Adam dedi ki: “Ne?”

Barmen dedi ki: “Ah! Bir zamanlar Avustralya ve Berme’de dolaşım, buraya tekrar gelinceye kadar.”

Adam dedi ki: “Öyleyse seni nerede gördüm?”

Barmen dedi ki: “Belki de tam da burada.”

Adam dedi ki: “Savaş sonrası?”

Barmen dedi ki: “Savaş sonrası mı... yoksa daha da sonrası mı?”

Adam dedi ki: “Hayır, savaştan sonra ben oralarda kaldım. Oralarda olduğum aklıma geldi. Sıcak hava bana iyi geliyordu. Hayat pahalı değildi. Maaş iyi maaştı. Ama tuhaf! Ne komik bir hayat.” Sonra düşünceye daldı.

Barmen işiyle meşguldü ve yardımcısının yanındaki bir müşteri sersem ve yarı sarhoş adamın beyninin sesini işitiyordu. İşitiyordu; ilgilenmiyordu. Adam tekrar dedi ki: “Ne komik bir hayat. Evimin arkası açık bir araziydi. İkinci vakitleri, bütün yıl, darmadağınık bir baba altmış çeşit pipo toplamıştı, ikinci vakitlerinin tamamında. Uçak uçuruyordu. Uçak bir kutu boyundaydı, bir ayakkabı kutusu boyunda ancak hava düzeniyle uçuyordu. Kanadı, pervanesi vardı. Motorla uçuyordu ama bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde. Ona, uzağa gidip düşüp kırılmasın diye ip bağlamıştı. İpi yanında yere çiviyle sabitliyordu. Sonra pervaneye vurarak döndürüyordu, döndürüyordu, o kadar

vurarak döndürüyordu ki sonunda motor çalışıyordu. Daha sonra motor çalışınca (pervane) kendi etrafında dönüyordu ve uçağa güç veriyordu, güç. İyi çalışınca onu daha hızlı gitsin diye serbest bırakıyordu, yükseliyor, havaya kalkıyor ve uçuyordu. Daire şeklinde uçuyordu. Bir dairede, yuvarlak bir yörüngede. Hep dairesel uçuyordu çünkü ya ipi eliyle tutuyordu ya da çiviye bağlıyordu. Dairesel uçuyordu, ta ki benzini bitene kadar ya da artık uçmasını istemeyene kadar veya motorun çıkardığı gar gar sesinden düzgün çalışmadığına karar verinceye kadar. Ya da benzini bitene kadar. Benzini bitince sessiz oluyordu. O zaman adam ipi çekiyordu uçak aşağı insin diye. İster benzini bitsin ister kendisi onu indirmek istesin, her halükarda uçak önüne, aşağıya gelsin diye ipi kısaltıyordu. Hep küçük daireler şeklinde aşağı iniyor, yaklaşıyordu. Sonra aniden uçağı yakalıyordu. Uçtuğu zaman, o baba ipi sürekli sallayarak, sürekli çekerek, aşağı getirip yukarı götürerek, ipi sıkıp gevşeterek uçağı havada oynatıyordu. Benzini bitince ya da canı istemeyince o zaman bir anda onu yakalıyordu.” dedi. Sustu. Yorulmuştu.

Bu tarafta birkaç müşteri gitmiş, birkaç yeni müşteri gelmişti ve anons yeniden başka bir yere gitmekte olan diğer yolculara hangi kapıya gideceklerini söylemişti. Şimdi ansızın salonun kalabalığında tek tip pardösülere sahip, beraberce ve yanlarında üç rahibe olan on-oniki yaşlarında bir grup genç kızın sesi geldi. Adam başını çevirip bakmak istedi ama onun için zordu. Onlara karşısında duran aynadan baktı ancak net görünmüyordu çünkü aynanın önünü ters dizilmiş şişeler kapatmıştı. Her şişenin boynunda ölçeyi vardı.

Barmen dedi ki: “Evet, ne içmek istersin?”

Adam dedi ki: “O zamanlar, sonra orası kalabalıklaştı. Oradan biz gittik. Artık onu görmedim. İnsanlar kalabalık ettiler.” Yeni bir grup işe karıştı. Diyordu ki: “Avrupa’ya ait ne varsa kalmamalı, gitmeli. Avrupai. Biz grup grup gidiyorduk.”

Barmen yeni oturan müşterinin birine dedi ki: “Buyrun efendim.” Ve adamın yanına oturan yeni müşteri dedi ki: “Bir bira lütfen.”

Adam ona baktı, sonra onun elbisesine şaşırdı. Müşteri anladı, döndü ona baktı. Adam gülümsedi. Müşteri yüzünü çevirdi ve aynanın önündeki şişelerin arasından kendi yüzünün yansımalarını aramaya daldı. Tekrar tavanın arasından sonraki uçuş, falan varış yeri, falan kapı diye anons sesi yükseldi ki ansızın bir grubunun bağıriş ve çığlıkları rehberin sesini kesti. Adam en sonunda döndü, gördü dünyayı terk etmiş ablaların çocukların sırada ve sessiz olmalarını istediklerini. Adam dedi ki: “Şu üçüne bak! Kasap dükkânında buzdolabında donmuş etlere benziyorlar.” Ve yeni müşteriye dönüp şöyle dedi: “Kaba konulmuş turşular! Bu kalıp gibi şapkalar ve bu elbise ile tıpkı

helme ve buzdolabı heykeli gibiler. O an suratları tıpkı bir parça dana eti gibi oldu: soğuk, beyaz, ölü ve kansız.”

Müşteri döndü onlara baktı. Adam şaşkın, aynada görüyordu, görüyordu ablaların, kızları sıraya soktuklarını. Sonra yola koyuldular ve kızları götürdüler merdivenden aşağı. Adam dedi ki: “Bunları da götürdüler.”

Barmen dedi ki: “Dikkat et sen kalmayasın. Hakikaten, sen hangi uçuştasın?”

Adam dedi ki: “Sonunda bana söylemedin seni nerede gördüğümü.”

Barmen dedi ki “Hangi uçuştasın? Tam olarak nereye gitmek istiyorsun, hey?”

Adam dedi ki: “Ben mi?”

Barmen dedi ki: “Dikkat et de kalma. Dikkatli ol.”

Adama dedi ki: “Gördün mü? Tıpkı helme ve heykel gibiler.”

Barmen dedi ki: “Neyse dikkatli ol. Benden söylemesi.”

Adam duymamıştı, (şöyle) diyordu: “Tıpkı donmuş et gibi, kansız.”

Barmen başını oynattı. Artık sabrı kalmamıştı. Adam oturalı çok olmuştu ve de (devamlı) konuşuyordu. Adam yetmiş yıldır onu bir yerde gördüğünü hayal ediyordu. Yetmiş yıldır bu kadar bira içiyor! Yetmiş yıldır sarhoştur. Daha da sarhoş olsun ve hiçbir şey anlamasın! Yetmiş yıl kalmış olsa bile! Sonra gitti barın sonunda kibrit alıp sigara yaktı. Ve o tavanın sesi yine sonraki uçuşun yaklaştığını haber veriyordu. Adam dedi ki “Ahh! Ve parmaklarının ucuyla burnunun köprü kemiğini sıktı. Aceleci bir müşteri geldi. Büyük el çantasını yere, sandalyenin yanına bıraktı ve sandalyenin üzerinde kendini yukarı çekti.

Adam dedi ki: “Yoruludum. Burası neresi, hep gidiyorlar?”

Yeni gelen dedi ki: “Pardon?”

Adam döndü ona baktı, inceledi ve tane tane dedi ki: “Herkes hep gidiyor.”

Yeni gelen başını salladı, bir süre sonra yine ona baktı. Sonra dedi ki: “Birini mi bekliyorsun?”

Adam elinin arkasıyla, halsizce, kaşlarının üzerini ve burnunu çekiyordu.

Yeni gelen dedi ki: “Bu bölüm çıkiştır, birini mi bekliyorsun?”

Adam tekrar ona baktı. Yeni gelenin gözünde sanki dünyayı terk eden ablaların görüntülerinin yansıması vardı. Ve uzaktan onu gören ama ne konuştuklarını işitmeyen barmen, adamın yeni gelen müşteriye onu daha önce nerede görmüş olduğu sorusunu sorduğunu düşünüyordu.